

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 389/2023-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom, Floriánska 16, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 2T/47/2020 z 28. júla 2022 a rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4To/101/2022 zo 14. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. mája 2023 v znení jej doplnenia doručeného ústavnému súdu 15. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“ a „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ a „napadnutý rozsudok krajského súdu“) označenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej aj „napadnuté rozsudky“). Navrhuje napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II podal 17. júla 2020 na sťažovateľa na okresnom súde obžalobu pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022 (v skutku 1 obžaloby) a prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie

a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022 (v skutku 2 obžaloby) na tom skutkovom základe, že sťažovateľ vo viacerých prípadoch s cieľom dosiahnutia zisku kupoval v Českej republike pervitín, tento na území Slovenskej republiky prechovával a následne predával (skutok 1 obžaloby) a zadovážil si rastliny rodu Cannabis (konope), ktoré prechovával u seba pre vlastnú potrebu (skutok 2 obžaloby).

3. Za skutky právne kvalifikované v obžalobe bol sťažovateľovi napadnutým rozsudkom okresného súdu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Okresný súd súčasne sťažovateľovi uložil trest prepadnutia veci, konkrétne finančnej čiastky, dvoch mobilných telefónov a digitálnej váhy, ako aj ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

4. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ a prokurátor odvolanie. Krajský súd dospel na rozdiel od okresného súdu k záveru, že konanie sťažovateľa je vzhľadom na časové súvislosti spáchania skutku potrebné posudzovať podľa Trestného zákona účinného od 1. mája 2022, pretože takéto posúdenie je pre sťažovateľa priaznivejšie. Napadnutý rozsudok okresného súdu teda podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám uznal sťažovateľa vinným pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 a 4 písm. b) a c) a ods. 6 písm. d) Trestného zákona a prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona. Za uvedené trestné činy sťažovateľovi uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Krajský súd súčasne sťažovateľovi uložil trest prepadnutia veci, konkrétne dvoch mobilných telefónov a digitálnej váhy (bez prepadnutia finančnej čiastky), ako aj ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ uvádza, že trestné stíhanie bolo vo veci vedené po dobu 8 mesiacov nezákonne. Za ten čas mu nebolo vznesené obvinenie, hoci na taký postup boli splnené zákonné podmienky. Dôkazy získané v čase od začatia trestného stíhania po vznesenie obvinenia sú preto nezáonné a nemožno na ne prihliadať. Túto argumentáciu predniesol aj v konaní pred všeobecnými súdmi, ktoré na ňu nereagovali.

6. V prípravnom konaní došlo k viacerým pochybeniam, na základe ktorých sťažovateľ vzniesol námietky zaujatosti vyšetrovateľa, okresného prokurátora a vedenia okresnej prokuratúry. O týchto námietkach sa v rozpore s § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekonalo. Prokurátor nemal podať obžalobu a okresný súd ju nemal prijať až do času rozhodnutia o námietkach zaujatosti. Hlavné pojednávanie sa nieslo v duchu zaujatosti voči sťažovateľovi, pričom ním vznášané námietky ostali bez povšimnutia. Preto vzniesol aj námietku zaujatosti konajúceho samosudcu, s ktorou sa okresný súd ani krajský súd nevysporiadali.

7. Dôkazy pôvodom z Českej republiky sú procesne nepoužiteľné, pretože boli získané na základe žiadosti prokurátora bez vydania európskeho vyšetrovacieho príkazu. Odňatie a použitie priemyselnej kamery majiteľa penziónu [REDAKOVANÉ], ktorá sa nachádzala na jeho súkromnom

pozemku, sa udialo bez jeho súhlasu. To dosvedčuje jeho čestné vyhlásenie, ktoré je obsiahnuté v spise.

8. Výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ktorá je kľúčovým dôkazom v sťažovateľovej veci, je nevierohodná. Svedok na hlavnom pojednávaní klamal o tom, že obhajca sťažovateľa sa zúčastnil jeho výsluchu v prípravnom konaní. Obhajoba nebola o tomto výsluchu v rozpore so zákonom upovedomená. Okresný súd pritom v napadnutom rozsudku uviedol, že svedok nemá vedomosť o tom, či obhajca sťažovateľa participoval na uvedenom výsluchu. Skutočnosti, ktoré svedok uviedol v prípravnom konaní, v konaní pred súdom nepotvrdil, práve naopak. Svedok bol v inom konaní trestne stíhaný za trestný čin krivej výpovede a krivej prísahy. Sťažovateľ poukazoval na nedôveryhodnosť svedka, ale okresný súd sa s touto argumentáciou nevyrovnal a svedeckú výpoveď [REDAKOVANÉ] vzal za rozhodujúci dôkaz o sťažovateľovej vine. Ide o svedka „z počutia“ a dôkaz o vine sťažovateľa z jeho výpovede napokon ani nevyplýva. Existujú výpovede iných svedkov, ktoré svedčia o sťažovateľovej nevine.

9. Sťažovateľ spochybňuje skutkovú vetu rozsudku okresného súdu, podľa ktorej mal od marca 2019 vo viacerých prípadoch zakúpiť od svedka [REDAKOVANÉ] pervitín, tento prechovávať, deliť na menšie časti a predávať. Pervitín od svedka nekupoval, čo vyplýva nielen z výpovede tohto svedka, ale aj z výpovedí ďalších svedkov. Napriek tomu, že šlo o svedkov obžaloby a obžaloba ich výpovede nenamietala, okresný súd považoval tieto výpovede za účelové a tendenčné. Odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu neobsahuje dôkaz o tom, že sťažovateľ prechovával pervitín. Z policajnej správy, ktorá je súčasťou spisu, nevyplýva potvrdenie podozrenia o prechovávaní pervitínu. Prepisy hovorov a SMS správ, o ktoré sa okresný súd oprel, nie sú spôsobilé dôkazy, pričom sťažovateľovu trestnú činnosť ani nepreukazujú. Okresný súd nemal k dispozícii všetky prepisy hovorov a SMS správ. Orgány činné v trestnom konaní sťažovateľa vyše 8 mesiacov nezákonne sledovali a odpočúvali, pričom za ten čas nedokázali stotožniť osobu, ktorej mal dať alebo predáť pervitín, ba ani osobu, ktorá by vedela dosvedčiť to, že sťažovateľ mal čo dočinenia so žalovanou trestnou činnosťou. S týmito okolnosťami sa všeobecné súdy nevysporiadali.

10. Podľa sťažovateľa je podstatou jeho prípadu pervitín ukrytý v uzavretom a zaplechovanom priestore osobného motorového vozidla, ktoré kúpil a užíval niekoľko mesiacov, pričom o ukrytej droge nemal vedomosť. Niet dôkazu o tom, že drogu do zmienenej osobného motorového vozidla vložil alebo o nej vedel. Z dokazovania vyplýva, že drogy boli vo vozidle ukryté už v čase jeho kúpy. Na páchanie trestnej činnosti nemal motív, pretože je dostatočne finančne a majetkovo zabezpečený, a nikdy nebol konzumentom pervitínu. Ani tieto okolnosti nevzali všeobecné súdy do úvahy.

11. Krajský súd sa pred konaním verejného zasadnutia nezaoberal riadne doručeným odvolaním sťažovateľa, pretože na verejnom zasadnutí uviedol, že avizovaným odvolaním nedisponuje. Takto došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na obhajobu.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorených čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru. Uvedenie základného práva obsiahnutého v čl. 50 ods. 2 ústavy a práv obsiahnutých v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 2 dohovoru v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (m. m. napr. I. ÚS 20/2020, III. ÚS 411/2022, III. ÚS 537/2022, III. ÚS 652/2022, III. ÚS 195/2023).

IV.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom okresného súdu:

14. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (m. m. napr. III. ÚS 76/2022, III. ÚS 412/2022, III. ÚS 568/2022, III. ÚS 708/2022). Ústavný súd preto uvádza, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, keďže ho už preskúmal na odvolanie krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

IV.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

15. Námietky objektivizované v ústavnej sťažnosti cielené proti napadnutému rozsudku krajského súdu možno v závislosti od ustálenia ich povahy rozdeliť do dvoch skupín. V prvom prípade ide o námietky právneho charakteru. Druhá skupina námietok smeruje k hodnoteniu dôkazov vykonaných v sťažovateľovej trestnej veci.

16. Pokiaľ ide o prvú skupinu sťažnostných dôvodových línií, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne postupom podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde v prípade, ak sťažovateľ pred jej podaním nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Uvedené zákonné ustanovenia vychádzajú z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy a už predznamenajú v dôvodoch uvedených pod marginálnou rubrikou IV.1 tohto uznesenia. Podľa tohto princípu

ochrana ústavnosti nie je výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (m. m. napr. III. 237/2023, IV. ÚS 69/2022).

17. Za účinný prostriedok ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa sa vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu považuje dovolanie, avšak len vtedy a len v takom rozsahu, v akom na základe dovolacích dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) meritórne preskúma rozhodnutie krajského súdu (m. m. napr. III. ÚS 237/2023, IV. ÚS 226/2022; pozri tiež rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zborovský proti Slovensku č. 14325/08, § 44 a § 51, z 23. 10. 2012).

18. Kvantitatívne aj kvalitatívne významná časť sťažnostnej argumentácie, ktorej podstatou je sťažovateľova kritika odsúdenia založeného na viacerých nezákonne získaných dôkazoch, nespokojnosť s kvalitou odôvodnenia napadnutých rozsudkov, tvrdené pochybenia súvisiace s námietkami zaujatosti vznesenými sťažovateľom, ako aj viacnásobná námietka porušenia sťažovateľovho práva na obhajobu, predstavuje dôvody, na základe ktorých môže napadnutý rozsudok krajského súdu na dovolanie meritórne preskúmať dovolací súd z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a e) Trestného poriadku. Dovolanie teda vo vzťahu k týmto skupinám sťažnostných námietok predstavuje účinný prostriedok nápravy.

19. Ústavný súd taktiež zistil, že sťažovateľ po podaní ústavnej sťažnosti, konkrétne 17. júla 2023, podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie. Podanie dovolania a podanie ústavnej sťažnosti skôr, ako je o dovolaní rozhodnuté, navodzuje situáciu, keď princíp subsidiarity vylučuje právomoc ústavného súdu. Právomoc dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza právomoci ústavného súdu, a preto možno považovať podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o sťažovateľovom dovolaní za predčasné (m. m. napr. IV. ÚS 69/2022). Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako neprípustnú pre nevyčerpanie dostupných právnych prostriedkov na ochranu jeho základných práv a slobôd (m. m. napr. III. ÚS 237/2023).

20. Druhá skupina sťažnostných argumentačných línií sa prevažne upína na proces hodnotenia dôkaznej matérie smerom k ustáľovaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku. Táto námietka je s poukazom na zákonodarné poslanstvo obsiahnuté v § 371 ods. 1 písm. i) (časť za bodkočiarkou) Trestného poriadku z dovolacieho prieskumu vylúčená. Ústavný súd preto pristúpil k vecnému preskúmaniu ústavnej sťažnosti v tejto časti.

21. Rozhodovacia prax ústavného súdu vychádza z predpokladu, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. IV. ÚS 372/08, III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Vzhľadom na obsahovú spätosť (spojitosť) napadnutého rozsudku okresného súdu a napadnutého rozsudku krajského súdu pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v celistvosti.

22. To, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, spravidla nie je predmetom prieskumu pred ústavným súdom. V tomto zmysle ústavný súd nie je súdom konajúcim v základnom konaní. Ústavný súd do rozhodnutí všeobecných súdov vstupuje výlučne v prípadoch, keď nimi došlo k zásahu do niektorého zo základných práv alebo slobôd tak, že interpretácia

či aplikácia zákonného práva nerešpektuje podstatu ústavných princípov (m. m. napr. III. ÚS 455/2020). Ide o prípady arbitrárnych rozhodnutí, ktoré znamenajú najmä (i) extrémny nesúlad právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami, (ii) interpretáciu, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax), (iii) nerešpektovanie kogentnej normy (interpretáciu), ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, ako aj (iv) hodnotenie dôkazov vykonaných bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú prijateľné skutkové závery (m. m. napr. I. ÚS 413/2018, IV. ÚS 599/2021).

23. Z ústavného princípu nezávislosti súdov obsiahnutého v čl. 141 ústavy vyplýva zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá je vo vzťahu k trestnému konaniu na zákonnej úrovni upravená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Všeobecné súdy v každej fáze konania zvažujú, ktoré dôkazy je potrebné vykonať a či je potrebné, prípadne v akej miere, doplniť dôkazný stav, pričom posudzujú aj dôvodnosť návrhu na doplnenie dokazovania. Zásada voľného hodnotenia dôkazov znamená, že zákon neustanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti a váhu jednotlivých dôkazov. Ich význam sa vyjaví až pri konečnom zhodnutí dôkazného materiálu, pri ktorom však nemôže konajúci súd postupovať svojvoľne. Jeho vnútorné presvedčenie o správnosti určitej okolnosti musí byť založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Vnútorné presvedčenie sudcu tak musí byť odôvodnené objektívnymi skutočnosťami, ktoré súd zistí, a musí byť ich logickým dôsledkom. Pokiaľ všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní stanovené zásady pre hodnotenie dôkazov rešpektujú, nemá ústavný súd právomoc „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov nimi vykonaných (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky č. k. I. ÚS 2485/16 z 29. novembra 2016; m. m. tiež napr. II. ÚS 329/2021, II. ÚS 198/2023, II. ÚS 337/2023). Zásadu voľného hodnotenia dôkazov je potrebné štruktúrovať do konkrétnych komponentov a kritérií. Jedným z nich, patriacim ku kľúčovým kritériám, je transparentnosť rozhodovania, teda nutnosť dôkazný postup popísať a logicky a vecne presvedčivým spôsobom odôvodniť (nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. III. ÚS 464/99 z 13. júla 2000; m. m. tiež napr. II. ÚS 329/2021, II. ÚS 198/2023, II. ÚS 337/2023). Uvedenú požiadavku zákonodarca na účely trestného konania vtelil do sústavy nárokov kladených na odôvodnenie rozsudku (§ 168 Trestného poriadku). Zvlášť prípady, kde si vykonané dôkazy vzájomne odporujú, kladú na konajúci všeobecný súd zvýšené nároky, a to v súvislosti s vyvodzovaním záverov o tom, ktoré skutočnosti považuje súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov (m. m. napr. II. ÚS 329/2021, II. ÚS 198/2023, II. ÚS 337/2023).

24. Podľa názoru ústavného súdu konajúce súdy, okresný súd a krajský súd uvedené požiadavky plynúce zo zásady voľného hodnotenia dôkazov plne rešpektovali, keď náležite popísali svoje úvahy pri hodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo, ale aj v ich súhrne. Okresný súd zreteľne poukázal na protokoly o sledovaní a prepisy komunikácie medzi sťažovateľom a svedkom [REDAKOVANÉ], z ktorých jasne vyplýva podrobná komunikácia o droge, pričom aj z kontextu tejto komunikácie je zrejmé, že sťažovateľ a svedok [REDAKOVANÉ] nehovorili o iných veciach (dodávky lešenia). Uvedené závery si osvojil aj krajský súd. Všeobecné súdy poukázali na fakt, že svedok [REDAKOVANÉ] bol v Českej republike právoplatne odsúdený za drogovú trestnú činnosť, pričom ako odberateľ drogy bol okrem iných osôb ustálený aj sťažovateľ. Z obrazových záznamov

podľa záverov okresného súdu a krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ mal na dvore penziónu [REDAKOVANÉ] v rukách dve čierne plastové vrecká, s ktorými išiel k tam uvedenému osobnému motorovému vozidlu, následne bol v ten istý deň zadržaný a pri prehliadke tohto osobného motorového vozidla boli zaistené práve dve plastové vrecká čiernej farby. Ústavný súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti výsledky znaleckého dokazovania okresným súdom recipované na s. 15 a s. 16 napadnutého rozsudku, z ktorých vyplýva, že obsahom dvoch čiernych plastových vreciek bol kryštalický materiál s obsahom v znaleckých posudkoch exaktne špecifikovanej drogy (metamfetamín). Táto skutočnosť bola následne procesne premietnutá do bodu 1 skutkovej vety napadnutého rozsudku okresného súdu. Zo záznamov zo sledovania ďalej vyplýva, že sťažovateľ sa so svedkom [REDAKOVANÉ] viackrát stretol, dvakrát pristúpil k dotknutému osobnému motorovému vozidlu, kde sťažovateľ raz (23. apríla 2019) otvoril veko batožinového priestoru a vykonal bližšie nešpecifikovanú činnosť, a druhýkrát (11. júna 2019) odklopil sedadlo spolujazdca a podobne tak vykonal bližšie nešpecifikovanú činnosť.

25. Okresný súd následne na s. 23 napadnutého rozsudku vyčerpávajúco uviedol dôvody, pre ktoré priznal dôkaznú relevanciu výpovedi svedka [REDAKOVANÉ] a poukázal na ďalšie dôkazy (záznamy zo sledovania), z ktorých je zrejmé, že sťažovateľ sa s týmto svedkom napriek tvrdenému opaku poznal. Závery a dôvody vierohodnosti tejto výpovede vyplývajú aj z napadnutého rozsudku krajského súdu. Všeobecné sudy súčasne poukázali na dôvody, pre ktoré nevzhliadli svedecké výpovede vyznievajúce v prospech sťažovateľa ako relevantné. V tejto súvislosti vecne a vo vzťahu k jednotlivým svedkom konkretizujúco argumentovali, že dané výpovede považujú za tendenčné, pretože pochádzajú od osôb majúcich k sťažovateľovi blízky vzťah, a tiež poukázali na to, že viacerí z týchto svedkov sami priznali závislosť na omamných a psychotropných látkach. Skutočnosť, že obžaloba nenamieta výpovede svedkov obžaloby, podľa názoru ústavného súdu samo sebou nezakladá ústavno-právnu nekonformnosť postupu a aktu aplikácie práva všeobecného súdu konajúceho v trestnom konaní. K skutočnosti, že v trestnom konaní bolo vypočutých množstvo svedkov a len časť z nich predstavuje súbor usvedčujúcich dôkazov, okresný súd podotkol, že uvedené neznamena, že by usvedčujúce dôkazy boli nedôveryhodné. K tomu ústavný súd v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou dodáva, že pre vydanie rozhodnutia v trestnom konaní nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (*argumenta ponderantur, non numerantur*; m. m. napr. III. ÚS 302/2022, III. ÚS 569/2022, III. ÚS 652/2022, IV. ÚS 366/2022).

26. Pokiaľ ide o ďalšie dôkazy svedčiace v prospech ustálenia sťažovateľovej viny, okresný súd a krajský súd v napadnutých rozsudkoch upriamili pozornosť na komunikáciu sťažovateľa s jednotlivými odberateľmi pervitínu v rámci akcie s krycím názvom „Perník“. Odtiaľ zreteľne vyplýva nielen skutočnosť, že sťažovateľ obstaraný pervitín ďalej predával viacerým osobám, ale aj vymedzenie časového obdobia, v ktorom mal uvedené predaje realizovať. Záver o prechovávaní pervitínu podporujú nezameniteľne identifikované veci zaistené pri prehliadke osobného motorového vozidla a domovej prehliadke obydlija sťažovateľa, na ktorých sa našiel metamfetamín. Následne okresný súd ozrejmil dôvody, pre ktoré nevyhodnotil ako pravdivú obranu sťažovateľa, ktorej obsahom bolo tvrdenie o pervitíne ukrytom v uzavretom a zapechovanom priestore osobného motorového vozidla, ktoré sťažovateľ kúpil a užíval niekoľko mesiacov, pričom o ukrytej droge nemal vedomosť. Okresný súd korektne poukázal na skutočnosti preukazujúce nákup pervitínu sťažovateľom, ktorý mal mať súvis s predmetným vozidlom,

jeho predaj ďalším osobám, ako aj na fakt, že relevantný svedok [REDAKOVANÉ] sa od 2. júla 2018 nachádzal vo väzbe. Okresný súd tiež upriamil pozornosť na viaceré rozpory v svedeckých výpovediach, na to, že sťažovateľovi boli známe okolnosti nadobudnutia tohto osobného motorového vozidla, vozidlo používal napriek tomu, že súdu uviedol, že ho kúpil na účel ďalšieho predaja, ako aj na skutočnosť, že sťažovateľ napriek tvrdeným obavám o droge ukrytej vo vozidle predmetné vozidlo neprehľadal, nepredal alebo túto skutočnosť neoznámil orgánom činným v trestnom konaní. Krajský súd si uvedené dôvody osvojil a z hľadiska časových súvislostí žalovaného skutku ich v napadnutom rozsudku rozvinul. Napokon k tvrdeniu o majetnosti sťažovateľa okresný súd uviedol na s. 25 a s. 26 napadnutého rozsudku konkrétne špecifikované údaje, z ktorých vyplýva opak.

27. Vzhľadom na uvedené dôkazné závery nemožno napadnutý rozsudok krajského súdu hodnotiť ako arbitrárny, teda porušujúci označené práva sťažovateľa. Podrobné a logické hodnotenie jednotlivých dôkazov vykonané všeobecnými súdmi pretavené do napadnutých rozhodnutí nevykazuje znaky svojvôle. Všeobecné súdy pri dvoch skupinách vzájomne odporujúcich dôkazov v súlade s rozhodovacou praxou ústavného súdu ustáli zvýšenú mieru nárokov v súvislosti s vyvodzovaním záverov o tom, ktoré dokazované skutočnosti považovali za preukázané, o ktoré dôkazy opreli skutkové zistenia a napokon, akými úvahami sa riadili pri hodnotení vykonaných dôkazov. V nadväznosti na uvedené potom v súvislostiach uviedli, že získané dôkazy sa vzájomne potvrdzujú, sú aj vnútorne súdržné, zásadne sa nevyklúčujú, pričom súbor dôkazov, ktoré sťažovateľa neusvedčujú, nemá takú povahu, že by ich usvedčujúcu povahu navzájom spochybňoval. Ústavný súd len na dôvažok poznamenáva, že skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný názor, ako prijali v tejto veci z hľadiska zhodnotenia generovanej dôkaznej matérie všeobecné súdy, nemôže viesť k záveru o ústavnej nekonformnosti napadnutého rozsudku krajského súdu. Táto skutočnosť nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť hodnotenie dôkazov vykonané v kompetenčných osídlach všeobecných súdov vlastným hodnotením. Nebolo teda možné, aby ústavný súd priznal tejto časti ústavnej sťažnosti procesný úspech.

28. Sťažovateľ je napokon názoru, že v jeho veci došlo aj k porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy. Ústavný súd podotýka, že predmetné ustanovenie nie je v právnej veci sťažovateľa aplikovateľné. Článok 46 ods. 2 ústavy garantuje základné právo na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy v správnom súdnictve. O to v sťažovateľovej veci nejde. Napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorý je výsledkom rozhodovacej praxe v trestnom konaní, nemá žiaden súvis s avizovaným základným právom, ktorého uplatnenie predpokladá postup súdu v správnom súdnictve. V tejto časti je preto ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (m. m. napr. II. ÚS 89/08, III. ÚS 507/2017, III. ÚS 485/2021).

29. So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnutý rozsudok krajského súdu nesignalizuje možnosť porušenia základných práv sťažovateľa uvedených v záhlaví tohto uznesenia. Dôvodnosť predmetnej časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd v jej časti súvisiacej s hodnotením dôkaznej matérie všeobecnými súdmi smerom k ustáľovaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2023

Robert Šorl
predseda senátu